

Георги Струмски
Младото еленче

Край град Габрово до Бакоийския баир се гушела кирпичена къщица с пръстен под. Полицейските агенти често дебнели край дома на Палаузови. И като не можели да заловят бащата, арестували сина му – Митко. Измъчвали го. Разпитвали го.

– Казвай, къде е Трифон, къде е баща ти? Кога си виждал партизаните? Ти и майка ти сте им помагачите. Къде се крият шумкарите, отговаряй!

Биели го с триръбест гумен бич, на който пишело: „Аз знам всичко и ще го кажа.“

Митко знаел всичко, но стискал устни, не издавал стон.

Неговото училище завършило рано. През един априлски ден той се простил с кученцето си Буби, с любимата си козичка, с детските си игри и заменил своя дом с Балкана.

Дванадесетгодишен, Митко Палаузов станал партизанин. Поел редом до баща си и майка си, редом с големите – в тежките походи, в дълбоките снегове, в лютите бури, в жестоките сражения.

През кратките часове на отдых той присядал на някой пън, заслушвал се в песента на птиците, в шума на потоците, гледал синеещите се балкански върхове. Привечер се изправял край лумналия сред хайдушката гора огън и декламирал:

Ах, летете, ескадрони! В устрема ви милиони
погледи са приковани със надежда и любов.
Свил десницата корава, целий свят се днес изправя
стреснат, трогнат, очарован от победния ви зов...

Партизаните го слушали притихнали. Гледали светлеещата от пламъците на огъня главица и мислели за далечния си мирен живот, спомняли си за своите измъчени деца. Червените ескадрони се впитали в смъртен бой с фашистката ламя, а блясъкът на техните саби огривал балканската поляна.

Така живеел Митко Палаузов – най-малкият боец на партията, любимият син на отряда. Той винаги намирал време да отвори книга и тетрадка, да склони глава и да учи уроците си. Класна стая му била вековната гора. Небето му било завивка, възглаве – някой камък, а верни другари – зелените буки.

Момчета и момичета от габровските и севлиевските села все

разпитвали за детето партизанин, наричали го Младото еленче. Разпитвали майките и бащите си, а сетне разказвали легенди, в които Митко бил необикновено силен – с един скок прескачал Янтра, с един куршум повалял враговете.

Изминала една дълга и страшна година.

На следващата пролет – само няколко месеца преди жадуваната свобода – Митко, майка му и неколцина ранени партизани били обградени от полицията в землянката на Осеникова поляна.

Неравното сражение продължило два часа и половина.

Убили майката.

Загинали другарите.

Сред огнения обръч Митко останал сам – единствен защитник на Осеникова поляна.

Напразно полицаите крещели с продрани гласове:

– Предай се!

Митко стрелял с пистолета си. Метнал срещу вълчата глутница последната бомба. И рухнал, покосен от картечен откос.

Паднал до другарите си. Полегнал до майка си. Горещата му кръв се смесила с майчината кръв и оросила буковата шума. Младият елен и в смъртта си стискал в десница димящия пистолет.

КРАЙ

© Георги Струмски

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издаелство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9203>]